

Arrest

nr. 64 085 van 28 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 mei 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 23 maart 2011 houdende de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 1 april 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 mei 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die *loco* advocaat L. PEPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster is van Marokkaanse nationaliteit.

Op 12 januari 2005 dient verzoekster een visumaanvraag gezinshereniging in. Op 23 juni 2005 wordt dit visum geweigerd.

Op 29 maart 2007 dient verzoekster opnieuw een visumaanvraag gezinshereniging in, dat op 10 mei 2007 wordt geweigerd aangezien haar huwelijk met dhr. C.E.F. (...) niet wordt erkend in België.

Op 21 juni 2007 dient verzoekster nogmaals een visumaanvraag in, ditmaal met het oog op het afsluiten van een huwelijk in België. Op 8 augustus 2007 wordt deze visumaanvraag geweigerd om reden van geweigerde borgstelling.

Op 12 juni 2008 dient verzoekster een vierde visumaanvraag in met het oog op het afsluiten van een huwelijk in België. Op 2 december 2008 wordt het visum toegestaan.

Op 27 mei 2008 doet verzoekster samen met dhr. C.E.F. (...) een aangifte van huwelijksvoornemen. Op 3 maart 2009 treedt verzoekster in het huwelijk met dhr. C.E.F. (...).

Op 11 mei 2009 dient verzoekster een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar echtgenoot, dhr. C.E.F. (...).

Op 27 januari 2010 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 30 juli 2010 doet de echtgenoot van verzoekster, dhr. C.E.F. (...) aangifte bij de politie dat verzoekster de woning heeft verlaten.

Op 11 september 2010 komt er een voorstel van ambtshalve schrapping van verzoekster.

Op 6 augustus 2010 meldt verzoekster aan de politie dat zij niet meer wenst samen te leven met haar echtgenoot. Verzoekster doet aangifte van bedreigingen door haar echtgenoot en intrafamiliaal geweld.

Op 22 augustus 2010 wordt dhr. C.E.F. (...) verhoord.

Bij schrijven van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 24 november 2010, aan verzoekster betekend op 16 december 2010, wordt verzoekster verzocht om binnen de drie maanden na betekening bewijzen binnen te brengen dat ze slachtoffer is van huiselijk geweld, bewijzen van inkomsten als werknemer of zelfstandige, documenten met betrekking tot andere inkomsten, een bewijs van ziekteverzekering en een recent bewijs dat ze niet ten laste is van het OCMW. Op 8 maart 2011 brengt verzoekster stukken binnen.

Op 23 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende beëindiging van het verblijfsrecht van verzoekster met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt op 1 april 2011 aan verzoekster ter kennis gebracht. Dit is tevens de met huidig verzoekschrift bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van E.F.,H.(...) geboren te F.(...), op 20.04.1972 en van Marokkaanse nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer tussen de echtgenoten.

Uit het relatie verslag van 11.09.2010 opgemaakt te Berchem blijkt dat betrokkenen niet meer onder het zelfde dak wonen. Daarin staat dat E.F.H.(...) het echtelijk dak heeft verlaten, met huidige woonplaats onbekend. Sedert 23.09.2010 staat ze als alleenstaande ingeschreven op een ander adres,

Er zijn verschillende tegenstrijdige verklaringen van betrokkene en de echtgenoot omtrent de reden van de feitelijke scheiding. Deze zijn terug te vinden in verschillende processen-verbaal van verhoor en andere verslagen van de politie van Antwerpen.

Omwille van deze tegenstrijdige verklaringen en het feit dat betrokkene aanhaalt vernederend behandeld en bedreigd te zijn geweest, heeft onze dienst op 24.11.2010 bijkomende documenten gevraagd om na te gaan of betrokkene voldoet aan de voorwaarden van artikel 42quater §4 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene heeft onvoldoende bewezen dat er sprake is van huiselijk geweld. Er zijn

de verklaringen aan de politie en een brief van de schoonbroer, die niet gestaafd worden door officiële attesten.

Tevens verklaart een maatschappelijke werker van Berchem het volgende:

‘Mevrouw E.F.H.(...) meldde zich op 11.08.2010 aan bij sociaal centrum Berchem om een aanvraag leefloon te doen. Daarbij verklaarde mevrouw te zijn buiten gezet door haar echtgenoot. De cel Dispatching van ons OCMW regelde voor de periode van 09.08.2010 tot en met 16.08.2010 noodopvang voor mevrouw. Dit is een vorm van crisisnachtopvang maar het betreft geen eigenlijke vluchthuis. Mevrouw verklaarde daarna opvang te hebben gevonden bij haar schoonbroer.’

Er is onvoldoende sprake van een bijzonder schrijnende situatie, zoals vermeld in artikel 42quater §4,4° van de wet van 15.12.1980.

Daarbij haalt betrokkene aan dat ze geen eigen familie heeft in België. Haar moeder en zussen verblijven in Marokko.

Om deze redenen wordt het recht op verblijf in het Rijk ingetrokken.”

2. Over de rechtspleging

Waar verzoekster in haar inleidend verzoekschrift stelt “om deze en alle in het verloop van het geding te doen gelden redenen”, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) erop dat luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van feiten en middelen moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Een nieuw middel kan enkel voor het eerst ontvankelijk worden opgeworpen in de loop van de procedure wanneer het niet kon worden aangevoerd in het verzoekschrift omdat de nodige gegevens daartoe niet bekend waren of wanneer het een middel betreft dat de openbare orde raakt. Verzoekster kan zich aldus niet het recht voorbehouden alle andere middelen te doen gelden in de loop van de procedure.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoekster een schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het beginsel van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en de hoorplicht.

Ter adstruering van haar middel zet verzoekster uiteen wat volgt:

“ * Schending van de formele en materiële motiveringsverplichting:

Het artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Het artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat elke bestuurshandeling moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en die kunnen worden gecontroleerd.

De formele motiveringsplicht is geschonden daar de bestreden beslissing niet vermeld welke wet van 15.12.1980 geschonden werd. Er zijn vele wetten van 15.12.1980!

Daarenboven is de materiële motiveringsplicht geschonden. De bestreden beslissing baseert zich op motieven die onvoldoende of niet afdoende zijn om het gebrek aan huishoudelijk geweld te staven. Het feit van tegenstrijdige verklaringen tussen verzoekster en haar echtgenoot vormt geen bewijs van het niet bestaan van huishoudelijk geweld.

Het feit dat verzoekster de bijzonder schrijnende situatie niet zou bewijzen is niet afdoende gemotiveerd.

Men houdt geen rekening met het feit dat verzoekster opgesloten werd en aldus niet in de mogelijkheid was om getuigenissen etc te verzamelen. Verzoekster diende klacht in bij de politie, werd opgevangen in noodopvang. Het bijzonder schrijnende zit nu juist in het huishoudelijk (binnenskamers) geweld. Verzoekster heeft melding gemaakt van het feit dat zij het huis niet alleen mocht verlaten. Hoe kan zij dan bewijzen verzamelen/klachten indienen?

De bestreden beslissing legt zowel de verklaring van verzoekster zelf als deze van de getuige (haar schoonbroer) en deze van het ocmw naast zich neer.

De bestreden beslissing stelt niet wat er nog ontbreekt in de gegeven situatie van verzoekster.

De bestreden beslissing is dan ook onvoldoende gemotiveerd.

* De hoorplicht:

De hoorplicht, een beginsel van behoorlijk bestuur, heeft tot doel de bestuurde de mogelijkheid te geven zijn standpunt op een nuttige wijze te doen kennen en bovendien het bestuur het zorgvuldigheidsbeginsel te laten respecteren door pas een beslissing te nemen na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van de relevante gegevens. (1. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Beginselen van behoorlijk bestuur. Brugge. Die Keure, 2006, p. 235 cv.)

De hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur is enkel van toepassing bij afwezigheid van een normatieve regeling van de hoorplicht en is van toepassing bij het nemen van beslissingen met individuele draagwijdte. Aangezien de bestreden beslissing gevolgen resorteert die een weerslag hebben op de rechtstoestand van verzoekster heeft zij in casu een individuele draagwijdte.

De hoorplicht geldt bij het nemen van individuele bestuurshandelingen t.a.v. burgers, ambtenaren, mandatarissen en besturen. Verzoekster is een burger. De hoorplicht is in dit geval dan ook van toepassing.

* In casu is noch aan de motiveringsplicht noch aan de zorgvuldigheidsplicht of de hoorplicht voldaan.

Verder werd aan verzoekster helemaal niet ondervraagd naar wat de reden was voor het feit dat zij en haar echtgenoot op een ander adres leven. Zij heeft geen enkel gesprek gehad rond hetgeen haar is overkomen. Het enige wat haar toegelaten wordt is schriftelijke bewijzen, en dan alleen maar officiële documenten. Met elk ander geschrift wordt geen rekening gehouden. Het gesprek met een sociaal assistent zou nuttig zijn geweest om na te gaan of aan te voelen voor de overheid of het relaas al dan niet echt gebeurd is. De hoorplicht werd dan ook geschonden en het dossier van verzoekster is op deze manier onzorgvuldig behandeld. Zij heeft er immers recht op dat haar relaas volledig in overweging zou genomen worden en dit in het bijzonder in het licht van de in het eerste middel vermelde uitzonderingsbepaling. De motivering is dan ook onvolledig en niet afdoende.

Verzoekster concludeert enerzijds dat de motivering van de bestreden beslissing onjuist en op andere vlakken niet afdoende is, wat gelijk staat aan een gebrek aan motivering.

Anderzijds staat vast dat het dossier onzorgvuldig werd behandeld en dat de hoorplicht allerminst werd nageleefd.

De bestreden beslissing is aldus noodzakelijkerwijze nietig."

De in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan zij is genomen.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt met verwijzing naar de rechtsgrond van de bestreden beslissing, met name artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de vreemdelingenwet en met verwijzing naar artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: het vreemdelingenbesluit) vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen de echtgenoten. Tevens overweegt verweerder dat uit een relatieverlag van 11 september 2010 blijkt dat verzoekster de echtelijke woning heeft verlaten, dat zij sinds 23 september 2010 als alleenstaande is ingeschreven op een ander adres, dat uit de processen verbaal van verhoor en andere verslagen van de politie blijkt dat er tegenstrijdige verklaringen werden afgelegd omtrent de reden van de feitelijke scheiding. Verweerder meent dat verzoekster, zelfs na verzoek hiertoe, onvoldoende heeft bewezen dat er sprake is van huiselijk geweld of een bijzonder schrijnende situatie zoals vermeld in artikel 42^{quater}, § 4, 4° van de vreemdelingenwet. De Raad stelt bijgevolg vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze beslissing is genomen.

Verzoekster meent echter dat de beslissing niet afdoende werd gemotiveerd aangezien in de bestreden beslissing niet staat vermeld welke wet van 15 december 1980 werd geschonden. Uit het verzoekschrift blijkt echter dat verzoekster weet dat in de bestreden beslissing wordt gerefereerd naar de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoekster voert in haar tweede middel immers zelf een schending aan van 'artikel 42^{quater} §1, 4° van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen'. Aldus blijkt verzoekster voldoende kennis te hebben van de rechtsgrond en meer bepaald van de toepasselijke wet. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt hiermee niet aangetoond.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Verzoekster bespreekt bovendien de inhoud van de motivering van de bestreden beslissing in haar verzoekschrift waardoor zij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. Het normdoel blijkt aldus bereikt te zijn.

Verzoekster voert tevens een schending aan van de materiële motiveringsplicht. Daarbij dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling met betrekking tot het al dan niet beëindigen van het verblijfsrecht van verzoekster al dan niet met bevel om het grondgebied te verlaten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De bestreden beslissing is genomen in uitvoering van artikel 54 van het vreemdelingenbesluit. Artikel 54 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 42bis, 42ter of 42quater van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken.”

In casu blijkt uit de bestreden beslissing dat een einde werd gesteld aan het verblijf met toepassing van artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de vreemdelingenwet. Artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen:

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;”

De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt :

Artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer tussen de echtgenoten.

“Uit het relatie verslag van 11.09.2010 opgemaakt te Berchem blijkt dat betrokkenen niet meer onder het zelfde dak wonen. Daarin staat dat E.F.H.(...) het echtelijk dak heeft verlaten, met huidige woonplaats onbekend. Sedert 23.09.2010 staat ze als alleenstaande ingeschreven op een ander adres,

Er zijn verschillende tegenstrijdige verklaringen van betrokkene en de echtgenoot omtrent de reden van de feitelijke scheiding. Deze zijn terug te vinden in verschillende processen-verbaal van verhoor en andere verslagen van de politie van Antwerpen.

Omwille van deze tegenstrijdige verklaringen en het feit dat betrokkene aanhaalt vernederend behandeld en bedreigd te zijn geweest, heeft onze dienst op 24.11.2010 bijkomende documenten gevraagd om na te gaan of betrokkene voldoet aan de voorwaarden van artikel 42quater §4 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene heeft onvoldoende bewezen dat er sprake is van huiselijk geweld. Er zijn de verklaringen aan de politie en een brief van de schoonbroer, die niet gestaafd worden door officiële attesten.

Tevens verklaart een maatschappelijke werker van Berchem het volgende:

‘Mevrouw E.F.H.(...) meldde zich op 11.08.2010 aan bij sociaal centrum Berchem om een aanvraag leefloon te doen. Daarbij verklaarde mevrouw te zijn buiten gezet door haar echtgenoot. De cel Dispatching van ons OCMW regelde voor de periode van 09.08.2010 tot en met 16.08.2010 noodopvang voor mevrouw. Dit is een vorm van crisishooftopvang maar het betreft geen eigenlijke vluchthuis. Mevrouw verklaarde daarna opvang te hebben gevonden bij haar schoonbroer.’

Er is onvoldoende sprake van een bijzonder schrijnende situatie, zoals vermeld in artikel 42quater §4,4° van de wet van 15.12.1980.

Daarbij haalt betrokkene aan dat ze geen eigen familie heeft in België. Haar moeder en zussen verblijven in Marokko.

Om deze redenen wordt het recht op verblijf in het Rijk ingetrokken.”

De Raad stelt vast dat de stukken van het administratief dossier de motivering van de bestreden beslissing bevestigen. Op 3 maart 2009 treedt verzoekster in het huwelijk met dhr. C.E.F. (...). Verzoekster verkreeg een verblijfsrecht op basis van artikel 40bis, § 2, 4° van de vreemdelingenwet als echtgenote van een burger van Unie, zijnde dhr. C.E.F.(...). Op 27 januari 2010 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart. Op 11 september 2010 wordt echter een relatieverslag opgesteld waaruit blijkt dat verzoekster de echtelijke woning heeft verlaten.

Het determinerend motief van de bestreden beslissing, met name het niet bestaan van een gezamenlijke vestiging, wordt door verzoekster niet betwist nu zij zelf in haar inleidend verzoekschrift verklaart dat de relatie tussen haarzelf en haar echtgenoot is beëindigd. Het bestuur diende, om toepassing te kunnen maken van artikel 42quater, § 1, 4° van de vreemdelingenwet, niet te verifiëren wie schuldig was aan de beëindiging van een gezamenlijke vestiging.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt aldus dat er geen gezamenlijke vestiging meer is, wat ook door verzoekster wordt bevestigd in haar verzoekschrift. Uit de uiteenzetting in het verzoekschrift blijkt dat verzoekster echter meent dat haar verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd aangezien zij aanspraak kan maken op een verblijfsrecht. Verzoekster lijkt hiermee te verwijzen naar artikel 42quater, § 4, 4° van de vreemdelingenwet dat voorziet dat bijzonder schrijnende situaties kunnen rechtvaardigen dat er toch geen einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van de vreemdeling die niet meer samen gevestigd is met de partner. Verzoekster voert hieromtrent aan slachtoffer te zijn geweest van huiselijk geweld en meent dat zij hier voldoende bewijzen van heeft voorgelegd.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken op 24 november 2010, aan verzoekster ter kennis gebracht op 16 december 2010, bijkomende informatie opvroeg aangaande het voldoen aan de voorwaarden van artikel 42quater, § 4 van de vreemdelingenwet. Verzoekster kan dus niet voorhouden dat verwerende partij voorafgaand geen grondig onderzoek heeft

verricht of dat verzoekster geen kans heeft gehad om aanspraak te kunnen maken op de uitzonderingsvoorwaarden van artikel 42^{quater}, § 4, 4° van de vreemdelingenwet.

Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder van oordeel is dat de bewering van verzoekster dat zij het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld op niet afdoende wijze werd bewezen door het louter neerleggen van verklaringen zonder enige vorm van officiële attesten.

Verzoekster ontkent niet dat ze geen enkel officieel attest heeft neergelegd ter staving van haar verklaringen. Wel wijst zij erop dat zij opgesloten zat en dus niet de nodige bewijzen kon verzamelen. De Raad dient echter vast te stellen dat verzoekster zich beperkt tot blote beweringen die zij op geen enkele wijze met een begin van bewijs staaft. Ook uit de stukken van het administratief dossier kan geenszins afgeleid worden dat er sprake is van huiselijk geweld. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de advocaat van de echtgenote van verzoekster op 3 augustus 2010 aan de Dienst Vreemdelingenzaken heeft meegedeeld dat verzoekster in april 2010 naar Marokko is vertrokken en dat ze aan haar echtgenoot heeft meegedeeld dat ze niet terugkomt "daar zij heeft wat ze wil", zijnde een verblijfsvergunning. De advocaat van haar echtgenoot deelt tevens mee dat haar echtgenoot eerstdaags een klacht zal neerleggen tegen verzoekster. Vervolgens wordt een samenwoningverslag opgevraagd bij de gemeente Berchem. Op 11 september 2009 volgt een negatief samenwoningverslag en op 14 september 2009 deelt de gemeente Berchem aan de Dienst Vreemdelingenzaken mee dat verzoekster vertrokken is zonder adres na te laten. Op 6 augustus 2010 meldt verzoekster zich bij de politie van Antwerpen en bevestigt zij dat zij naar Marokko is gegaan. Zij meldt dat zij thans terug is in België en dat ze niet terug wil naar haar echtgenoot. Zij beweert dat zij moeilijkheden heeft met haar echtgenoot en ze stelt dat ze niet meer wil samenleven met haar echtgenoot. Uit het gedetailleerd verslag blijkt dat de moeilijkheden waarnaar verzoekster refereert erin bestonden dat haar echtgenoot en haar schoonmoeder haar behandelden als kuisvrouw en dat haar echtgenoot haar negeerde omdat ze kinderloos bleef. Hij stuurde haar naar Marokko voor een vruchtbaarheidsbehandeling, maar al gauw bleek dat ze in Marokko gedumpt werd. Verzoekster besloot toch naar België terug te keren. Vanaf dat ogenblik begonnen de bedreigingen van haar echtgenoot. Hij verklaarde dat hij haar zou slaan als ze thuiskwam. Zelfs aangenomen dat de verklaringen van verzoekster correct zijn, dient de Raad vast te stellen dat uit deze verklaringen niet kan afgeleid worden dat er sprake was van huiselijk geweld tijdens de samenwoning met haar echtgenoot. Het behandelen als poetsvrouw en het negeren kan bezwaarlijk als huiselijk geweld in aanmerking worden genomen.

Verzoekster betoogt dat de tegenstrijdige verklaringen tussen haar verklaringen en die van haar echtgenoot bij woonstcontroles en aan de politie geen bewijs vormen van het niet bestaan van huiselijk geweld. Het is echter niet kennelijk onredelijk van verwerende partij om te oordelen dat deze tegenstrijdige verklaringen, ondanks het feit dat ze geen bewijs vormen van het niet bestaan van huiselijk geweld, desalniettemin geen bewijs vormen van het bestaan van huiselijk geweld.

Over de verklaring van de schoonbroer van verzoekster werd eveneens geoordeeld dat deze geen afdoende bewijs vormt van het bestaan van huiselijk geweld of een bijzonder schrijnende situatie. In deze verklaring bevestigt de schoonbroer de verklaringen aan de politie van verzoekster. Hij stelt dat zijn schoonzuster slecht behandeld werd omdat ze niet vruchtbaar bleek te zijn. Hij verduidelijkt dat ze niet meer bij haar echtgenoot mocht slapen, dat ze moest koken en zelf niet mee mocht eten doch enkel de restjes te eten kreeg, dat ze het hele huishouden moest doen en vaak ook uitgescholden werd omdat ze geen kinderen kon krijgen. Alhoewel deze verklaringen, aangenomen dat ze waar zijn, aantonen dat het leven van verzoekster binnen haar huwelijk verre van ideaal was, toont zulks nog steeds niet aan dat er sprake was van huiselijk geweld zoals bedoeld in de zin van artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de vreemdelingenwet. De neergelegde verklaring van het OCMW stelt enkel dat noodopvang voor verzoekster werd voorzien omdat zij werd buitengezet door haar echtgenoot. Het feit dat de relatie tussen verzoekster en haar echtgenoot blijkbaar verziekt was en aldus werd beëindigd en dat zij, zoals zij beweert tegen haar zin in, de echtelijke woning diende te verlaten, vormt geen bewijs van de bewering dat verzoekster het slachtoffer zou zijn geworden van huiselijk geweld. Uit analyse van de stukken van het administratief dossier blijkt dat het niet kennelijk onredelijk is van verwerende partij om te concluderen dat huiselijk geweld onvoldoende bewezen is.

De bestreden beslissing is gebaseerd op alle relevante en juiste feiten en vermeldt de juridische overwegingen die eraan ten grondslag liggen. De motivering blijkt de beslissing te kunnen dragen en is bijgevolg afdoende en deugdelijk. Een schending van de motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit het voorgaande blijkt niet dat de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

Wat de aangevoerde schending van de hoorplicht betreft, houdt die als beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887). De beslissing tot de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten kan niet als zulk een maatregel worden gezien. Deze beslissing vloeit immers voort uit artikel 42 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en is niet gestoeld op een persoonlijk gedrag van verzoekster, zoals begrepen in het voornoemd beginsel van behoorlijk bestuur. Bovendien blijkt dat verweerder op de hoogte was van de verklaringen van verzoekster en dat haar ook nog eens de kans werd geboden om haar verhaal te staven met stukken. Verzoekster heeft dus duidelijk de kans gekregen om al haar argumenten aan de verweerder kenbaar te maken, zodat zij hoe dan ook geen belang heeft bij het inroepen van een schending van de hoorplicht.

Het eerste middel van verzoekster is zo al ontvankelijk, minstens ongegrond.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de vreemdelingenwet en van artikel 143 en volgende van het Burgerlijk Wetboek voor wat betreft het begrip '2 jaar vanaf het huwelijk'.

Ter adstruering van haar middel zet verzoekster uiteen wat volgt:

" Art. 42 quater § 1 vreemdelingenwet: "Er kan gedurende de eerste twee jaar van het verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde worden gesteld aan het verblijfsrecht als..."

Verzoekster is gehuwd op 03.03.2009. De beslissing werd getroffen op 23.03.2011, aan verzoekster ter kennis gebracht op 01.04.2011.

De termijn van twee jaar zijn verstreken.

Verzoekster bevindt zich in het derde jaar van haar huwelijk. Het verblijf van verzoekster kan enkel nog beëindigd worden ingeval van een schijnsituatie. Zulks is niet het geval, en wordt ook niet als motief gehanteerd in de bestreden.

Verzoekster wordt echtgenoot van een Belg NIET omdat haar een elektronische verblijfskaart wordt overhandigd.

Verzoekster wordt echtgenote van een Belg door in het huwelijk te treden met deze Belg overeenkomstig de wetsbepalingen van het Burgerlijke Wetboek. art. 143 e.v.

Het aanvangsmoment voor de termijn van twee jaar is aldus het huwelijk en niet de afgifte van de elektronische verblijfskaart. De afgifte van de elektronische verblijfskaart als aanvangsmoment nemen is loutere willekeur. Het tijdstip van afgifte is overal verschillend. In de ene gemeente wordt de verblijfskaart quasi onmiddellijk afgeleverd (rekening houdend met de vijf maanden), in de andere gemeente moet er vooraleer ontvangst van een bijlage 19ter, nog maanden gewacht worden voor een inschrijving bij een centraal loket.

De enige juiste relevante moment van aanvang van de termijn betreft het huwelijk zelf, moment waardoor men effectief echtgenoot wordt.

Art. 42 quater §1, 4° Vreemdelingenwet en art. 143 ev. Burgerlijk Wetboek zijn dan ook geschonden."

Verzoekster beroept zich op artikel 143 e.v. van het Burgerlijk Wetboek om haar stelling dat het enige juiste relevante moment van aanvang van de termijn van twee jaar, opgenomen in artikel 42^{quater}, § 1, van de vreemdelingenwet, het moment van het afsluiten van het huwelijk zelf is.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekster met haar uiteenzetting een schending van artikel 143 e.v. van het Burgerlijk Wetboek niet aannemelijk maakt. In de artikelen 143 e.v. van het Burgerlijk Wetboek worden de hoedanigheden en voorwaarden vereist om een huwelijk te mogen aangaan, bepaald. In de desbetreffende artikelen van het Burgerlijk Wetboek wordt nergens gesteld dat de termijn van twee jaar opgenomen in artikel 42^{quater}, § 1 van de vreemdelingenwet een aanvang neemt op het moment van afsluiten van het huwelijk.

Voorts merkt de Raad op dat verzoekster niet betwist dat zij een verblijfsrecht verwierf ingevolge haar huwelijk met haar Belgische man en dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de bestreden beslissing heeft genomen op basis van artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet. Voormelde bepaling laat toe dat gedurende de eerste twee jaar van het verblijf in de hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht.

Uit de memorie van toelichting bij de wet van 25 maart 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen blijkt duidelijk dat de termijn van twee jaar die is voorzien in artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet begint te lopen "na de afgifte van een attest van inschrijving" (Parl.St. Kamer 2006-2007, nr. 2845/001, 52). Verzoekster kan derhalve niet worden gevolgd in haar stelling dat de in artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalde termijn reeds ingaat vanaf de afsluiting van het huwelijk tussen verzoekster en haar man.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoekster op 11 mei 2009 in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie ingevolge de door haar, in functie van haar Belgische echtgenoot, ingediende aanvraag tot vestiging. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid kon derhalve *in casu* tot 11 mei 2011 gebruik maken van de in artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet voorziene mogelijkheid om het verblijfsrecht van verzoekster te beëindigen. De bestreden beslissing werd genomen op 23 maart 2011 zodat moet worden vastgesteld dat verweerder de termijn vastgesteld in artikel 42^{quater}, § 1 van de vreemdelingenwet heeft gerespecteerd.

Een schending van artikel 42^{quater}, § 1 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

In een derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de vreemdelingenwet voor wat betreft het begrip 'bijzonder schrijnende situatie met huiselijk geweld'.

"Dit artikel stelt dat de regel dat het verblijfsrecht kan worden beëindigd wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is, niet van toepassing is indien "bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld".

Gezien de feiten die voorafgegaan zijn aan verzoeksters gedwongen vertrek uit de echtelijke woonst lijkt het duidelijk dat zij zich in een bijzonder schrijnende situatie bevindt: zij werd door haar echtgenoot mishandeld, opgesloten, als huisslaaf gebruikt, moest op de mat slapen, kreeg onvoldoende eten, zij werd door haar schoonmoeder buitengezet in Marokko met afname van haar paspoort. Dit zijn onbetwistbaar feiten van huiselijk geweld.

De bestreden beslissing motiveert dat er tegenstrijdige verklaringen zijn van de echtgenoot. Worden de verklaringen van verzoekster dan enkel als waar aanvaard, indien de echtgenoot zou bekend hebben? Hei is evident dat de echtgenoot betwist. Bewijst dit dat de feiten van huiselijk geweld zoals weergegeven door verzoekster niet waar zijn?

Betreft het feit dat verzoekster de opsluiting, de slagen, de ondervoeding, het moeten slapen op de grond, ... evident niet kan bewijzen, WANT ZIJ WAS OPGESLOTEN EN MOCHT NIET ALLEEN DE WOONST VERLATEN; Zij kon dus niet naar politie gaan om klacht in te dienen; zij kon niet naar de dokter gaan om verwondingen vast te stellen; zij kon niet naar de burens vluchten.

Zij kon wel naderhand klacht neerleggen bij de politie en deed dit ook. Zij is die ene dag van het ene naar het andere politiebureau gestuurd. Tenslotte werd haar klacht povertjes genoteerd. Er waren al lang geen medische vaststellingen meer nuttig te doen. De feiten van huiselijk geweld gebeuren binnen de vier muren. De term is dan ook niet voor niets 'huiselijk' geweld, geweld binnen het huishouden, binnen de vier muren, vaak en meestal zonder getuigen. De enige getuigen ervan zijn de echtgenoot en de moeder, deze laatste is zelf betrokken bij het geweld...

Verzoekster heeft na het indienen van de klacht geprobeerd om zelfstandig te gaan leven en is daar wonderwel in geslaagd. Zij is tewerkgesteld, zoals blijkt uit de overgelegde loonfiches.

Wat zij eventueel nog had kunnen doen, en niet gedaan heeft, is naar de Vrederechter gaan voor het vragen van dringende en voorlopige maatregelen. Maar ook daar is het haar verhaal tegen dat van haar echtgenoot. De vrederechter zou dringende en voorlopige maatregelen hebben verleend, al dan niet met vermelding van het huiselijk geweld als oorzaak van de breuk.

Ook al dit is op verklaring van de ene of de andere.

Zoals gesteld huiselijk geweld gebeurt meestal binnen de vier muren, zonder getuigen.

Is het verhaal van verzoekster zo ongeloofwaardig?

De enige 'getuige' die verzoekster kan aanbrengen, brengt zij aan. En dan is het ook geen getuige die bij de mishandelingen aanwezig was. Het is wel een getuige die als broer getuigt over de geestestoestand van de echtgenoot en de (schoon)moeder. Deze getuige afdoen als onwaardig of niets waard is niet juist.

In deze delicate materie, waar merendeel van de feiten zich binnen het huishouden afspelen, moet met alle normen van bewijs rekening gehouden worden, ook deze van een nuttige (broer en schoonbroer van verzoekster) getuige.

Verzoekster begrijpt niet waarom klaarblijkelijk ook geen geloof wordt gehecht aan de verklaring van de sociale assistente bij het ocmw. Deze verklaart immers dat de cel dispatching voor de periode van 09.08.2010 tot en met 16.08.2010 noodopvang voor verzoekster geregeld heeft. Verzoekster weet niet waarom deze paragraaf geciteerd moet worden om de beëindigingsbeslissing te staven. Is het omdat het ocmw verder stelt dat het crisishulpverlening is en geen vluchthuis? Was er geen plaats in een vluchthuis? Stuurt het ocmw mensen door naar hun eigen crisishulpverlening? Er is geen enkele reden om in deze paragraaf iets te lezen dat negatief zou zijn voor verzoekster, en dat zou bewijzen dat zij geen slachtoffer van huishoudelijk geweld zou zijn. In tegendeel bewijzen de woorden van het ocmw dat verzoekster in crisis opgevangen is geworden, en vormt dit mede een bewijs dat zij wel degelijk slachtoffer is van huishoudelijk geweld.

Het artikel 42 quater § 1, 4° is geschonden. De bestreden beslissing is aldus noodzakelijkerwijze nietig."

Met haar uiteenzetting van het derde middel toont verzoekster geen schending aan van artikel 42quater, § 1, 4° van de vreemdelingenwet. Zoals reeds blijkt uit de bespreking van het eerste middel, welke hier integraal hernomen wordt, betwist verzoekster het determinerend motief van de bestreden beslissing, met name dat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen de echtgenoten, niet. Om toepassing te kunnen maken van artikel 42quater, § 1, 4° van de vreemdelingenwet volstaat deze vaststelling dat er geen gezamenlijke vestiging meer bestaat tussen de echtgenoten. Aldus blijkt dat verweerder is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar oordeel is gekomen.

Verzoekster meent echter dat er sprake is van een schending van artikel 42quater, § 1, 4° van de vreemdelingenwet aangezien dit artikel niet van toepassing is indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat het niet kennelijk onredelijk is van verweerder om uit onderzoek van de door verzoekster dienaangaande bijgebrachte stukken te concluderen dat verzoekster niet op afdoende wijze aantoonde dat er sprake is van een bijzonder schrijnende situatie, zoals vermeld in artikel 42quater, § 4, 4° van de vreemdelingenwet. Waar verzoekster in haar middel aanhaalt dat zij fysiek mishandeld werd door haar echtgenoot en dat er sprake was van verwondingen, dient de Raad vast te stellen dat zulks noch uit haar eigen verklaring

noch uit de verklaring van haar schoonbroer kan worden afgeleid. Het loutere feit dat verzoekster het niet eens is met de beoordeling van verweerder maakt niet aannemelijk dat er sprake is van een schending van artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de vreemdelingenwet.

Het derde middel van verzoekster is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegronde middelen dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175,00 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU